

Womhaj Bóh!

Czísło 44.
3. nov.

Létnik 11.
1901.

Szerebiske njedzelike łopjenka.

Wdawaju šo kóždy šobotu w Šsmolerjez knihiczišceznici w Budyschiuje a šu tam dostać ja šchwórtlétnu pichedpłatn 40 np.

22. njedzela po šwjatej Trojizy.

Reformaziski šwjedžen.

2. Tim. 3, 15.

Dokelž wot małošceje šwjate pišmo wěšch, móže to šame cze rošwuczić k šbóžnošceji pšches wěru do Šhryštuša Ješuša.

Š džałowanjom napšheczo Bohu šmy šańdženy šchwórtk, džen 31. oktobra, reformaziski šwjedžen šwjecziłi a šo na tym wješelili, šo je Šhryštuš, zyrkwoje šujes a njebjeska głowa, pšches šwojeho wotrocžka Luthera wucžbu japošchtolow a profetow šašo wotkrył a šwojemu ludci czište ewangelijon a mudželenje Wožeju šakramentow šašo darik. Japošchtolike šłowo pak, kotrež je k Timotejeji rěczane, a kotrež šmy na cžolo šwojeho rošpominanja štajili, dyrbi naš k temu nawabieć, šo bychmy šebi wěrnosceje, na kotrychž ewangelika zyrkej steji, i nowa rošjašniłi a wopomniłi. Pišchetož, hdyž w našim cžaju „šly stary nješpšheczel i wulkim hroženjom šwoju głowu šbėha, dha je cžim nušnišcho, šo my ewangelizy pošnatwamy, kajte wulke, drohe kúblo je nam našch šujes Šhryštuš w rošwucženju praweho pučza k šbožu a šbóžnošceji dał.

Wo rošwucženju k šbóžnošceji japošchtol rěczi a i tym tu šamu wěrnoscež wobšwėdeći, kotruž móžemy jako šrejdžišcezo, jako wutrobu reformazije a našceje ewangeliskeje zyrkwoje wosnamjenieć, šo mjenujzy njemóžemy šbóžnošcež hinał dostać, hacž jeno pšches wěru do Ješom Šhryšta. Wot Luthera wěmy, kał wón šo jako mlodženz a mnich

próžowasche na druhim, hacž tym teje wěry do Ješom Šhryšta, mjenujzy na pučzu dželá a šašluženja i dobrými škutkami k wěštosceji šbóžnošceje dóieć; ale my pak tež wěmy, kał jeho tutón pučž k wottkynjenemu kónzeji nje-domjedže, wjele bóle do nješwěštosceje, šadwėlowanja a nje-měra. Tak bu pšcheco cžėmnišcho wotoko njeho a w nim, hacž škóncežnje nješawukny, šo rjaneho šłowa trošchtowacž: prawy budže šwojeje wěry žiwny, niž šwojeho pošceženja, šrudowanja a šašluženja. Tajka wěra pak, pšches kotruž my k žiwjenju, k šbóžnošceji pšchidžemy, něhdže jeno we šłowje njeje, šnano morwa wěra, ale šbóžnych cžinjaza wěra je, kotraž šebi i pokutu a doměrjenjom šbože pšch-šwoji, kotrež šo nam w Šhryštušu pošticzi; to je ššepotata ruka, kotruž šhudy hrešchnik do hnadneje ruki šwojeho šbóžnika položi. Wono šo šamo rošumi, šo je tajka wěra žiwa, dželáza a škutki dokonja, kotrež šo Bohu lubja. Teho dla je porok njeprawy, kotruž šo ewangeliskej wěrje cžini, šo je jej zyle wšcho jene, hacž je cžłowjek pobožny abo bješbóžny, hdyž jeno wěri. O ně, hdyž je šbóžnych a prawych cžinjaza wěra, tam Bohu špodobne škutki šame roštu, runje tał kał dobry ščtom dyrbi jeno dobre plody nješcž a hinał njemóže. Hdyž cžje něhdže cžłowjek šam je šwojim šnadnym kúštom dobrego cžinjenja šbóžnošcež jašlužieć, tón je runje tał njemudry, kał cžłowjek, kotruž cžje ša jeniećki cžerwjeny pjenjež kraleštwo kupieć; haj, po prawym hišceje njemudrišci, pišchetož wščitke našche dobre škutki, a byrnjež jich wjazy było, nješbu — ničžo porno pšchėměrnej krašnowceji njebjeskeho kraleštwá. Jow

jeno jene płaczi: i hnady sbóžnosć doštanjech; tuta hnada ńo tebi darmo dawa; teje ńebi njeplaczi.

Tutón pucź je nam jasny w swjatyń pišnje pofa-
sanj: swjate pišmo tebe i sbóžnosć rošwuczi. To je
najwošebnišcha wěrnošć ewangeliškeje zyrkwi: „i chtož
wěru a pucź i sbóžnosć nastupa, jeno Bože
ńłowo a nicžo druge njeplaczi.“ Njech wuczeni a
mudri to a druge wudawaju a ja dobre spóznawaju, a
njech ńo jim tež tyšazy pšchisamknu prajo: „Khrystuš drje
je tak wucził, ale my to lěpje wěmy“, — njeđaj ńo sa-
mylicź; dźerź ńo kručze twojeje biblije. Ewangeliški kšcejezan
na to hlada, tak jeho pišmo rošwuczi. Tcho dla je tež
Luther swoju zplu móž na to nałožił, ewangelištemu ludej
bibliju pšchisupnu scźinicz, ńo by ju kóždy w ruzy mēł.
Ty wot malošće swjate pišmo wěch; wono móže tebe
i sbóžnosć rošwuczić. Něž, kotruž wono rēczi, je jasna
a spóznawliwa došć, ńo móže ju kóždy, kotrehož wucho je
ja wěrnošć wotewrjene, spóznawliw. Njech tež ńu někotre
stawy, i chuczi, wotdźelenja czežich spóznawliwe a cźemue,
dha tola prawy pucź i sbóžnosć wchubže tak jasnje ńo
ńwězi, ńo dyrbi ńo namakac, a i chtož tutón pucź dže,
šawějeje krasny kónz žiwjenja nadenidže. Duž ńo ja to
štarajmy, ńo našch ewangeliški lud wot malošće swjate
Pišmo wufnje. Tcho dla je Luther tak kručze a ńwěru
na to dźeržal a i tcho šameho wotpohladanja je ewangeliška
šchula nastala, ńo bychu hižo dźeći je swjatyń Pišmom
šnate a w nim rošwucžene byle.

Božo Knježe, idźerź drohi poklad twojeho pišma
našchemu ludej a našch młodžinje, a daj hnadu, ńo pšchezo
lěpje je swjateho Pišma prawy pucź i sbóžnosć, mjenujzy
wěru do ńejom Khrysta namakamy.

To ńłowo dyrbi wostajic

A žanoh' dźaka došćac;

Bóh chje naš i duchom wobdaric;

W tej bitwje pich naš wostac,

Hdyž woni wošmu nam

Wišć czašne kubla tam,

Dha i tcho nimaju

Wišćal nicžo i lěpšchemu.

Nam njeħjo dyrbi wostac.

Šamjeń.

M. H.

Pucźowanje po Božim pišnje

abo

tašće myšle nadenidžch, Bože ńłowo cžitajo.

Podawa ńwěru cžitac „Pomhaj Bóh-a“.

I. kniħi Wóšćakowc, 28. staw.

(Pocřacźowanje.)

Šebrejše ńłowa rěčaju: Šak žakšne je tole měšno. Štara
zyrkej rěčache Božemu bliđu „žakšne“ potajnišwo. Ćac runjež
běšće tute šewjenje lubošne a i pofojaze, dha pšchitowawšchi tola
Bóh tajkim widženjam swjatu hroju pšched jeho majestošću, kotraž
hřešnikkej czeješownošć pšched nim jachowa, a tak dary a šlubjenja
i jeho hnady wutħadžaze cžim šłódnikch scźini.

A Šakub pichi přenim wotucženju hižo spomnjene ńłowa wu-
špěwawšchi stawy žana šahe, a wša šamjeń, kotryž běšće pod swoju
ńłowu položil a postajil ńon i wopomnjenju, ńo by měšno, hđež
běšće ńo jemu widženje Bože i pofěžito, žyle kručze wošnamjenil,
a liny wolij swješka na njón, kotryž měšće, jako kóždy pucźowac
w narašćich krajach, pichi ńebi. Tak chyšće šamjeń poħwjećic
ja naczašnu swjatinizu, doniž něħdy, hdyž ńo jašo wróczi, i njeħo
wotac njenatwari.

Šamjenje a štopy postajichu tež pohanjo w šastarišcu, hdyž
běchu ńo jim wošebite bħište šewjenja došćale.

Wolij idźerzi w cšoplych krajinach cžłowike cžělo czeritwe,

cžile, štrowe a rjane, idźeli wošwjazu móž wišćem jěđžam a je
trebny šredł sa šwězu, ludžom šakšćecemu. Wolij je je šastarišćich
cžakšow šem šnamjo wošwjaznych a wobnowjaznych darow swjateho
ducha, a tcho dla je wolij tež šredł, i kotryž ńo Bohu wišćo
poħwjećca a ńo i jeho duchom a žiwjenjom napielnja. Tcho dla
ńu tež w pšdnikch cžakšach cžłowjekow a tež nadobu i wolijom
žakšowali.

A Šakub pocřahowajzy ńo na to, i chtož bē předy prajil, na-
rjekny měšnu Bethel — dom Boži; pšchetož předy rěčachu měšnu,
pšdla ležazemu, Luš — mandšowy i chtom.

Tole mjeno je měšno wobthowalo nješ štananešćimi, doniž
nješbu štracšće dźeći kraj došće a nowe mjeno nałožowale.

A Šakub scźini šlub a dźešće: Budže-li Bóh — a nad tym
njedwělnju ani wofomika — ńo mnu, a budže-li mje i chtitowac
na mojim pucžu, kotryž pšdnu, a mi kħleba dac i jěđzi a draštu
i woblecženju (hdyž pal žiwnošć a draštu mamy, dha njech šmy
špofojom), a budže-li mje štroweho a bješ i chtodu šašo dom pšch-
wješć i měrom i mojemu nanej, tak wišćal je mi to předy wišćo
šlubil, dha budže Knješ mój Bóh, kotremuž budu šwoje žiwe dny
šlubic.

Tele ńłowa nimacš trašch tak spóznawliw, jako by Šakub
i njeměru dwělowal, ńo ńo trašch Bože šlubjenje njeħo šćalo, abo
ńo chje šam halle i pšdnac, hač by Bohu šlubil abo hač njeħo
jemu šlubil. Tak šakšćepi ńebi wón šlubjenje Bože a pšch-
šlubnošć, ńo ma ńo Bohu wišćon podac, hišće šlubic do
wutrobny, ńo wón šlubi, ńo ma wišćon Boži być, hdyž ńo šawějeje
šćanje, i chtož je Bóh šlubil.

A Šakub dźešće dale: Tutón šamjeń, kotryž šym ja postajil
ja wopomnjecze, budže dom Boži; a wot wišćitkeho, i chtož mi
dašch, chju tebi dźeħatt dawac.

Šlub, kotryž je Šakub tu šlubil, škožowacze ńo žyle na
šlubjenje, jemu date, a šlubicze jemu ja poħwyljenje w dźakow-
nošći, we wěrie a w pšchitowaczi, tak ńu ńo pšdžišćo po
šakšnu hišće na podobne wawšnje wopory šlubile a woprowale.
Wěšće to šćamjo dźečastwa pod doħladowarjema a šlubarjami,
ńo cžłowjek šwoje dźakne šmyšćenje napšcheczo Bohu i tym šwajša.
ńo chyšće někotre jenotliwe šwonšowne šćatki wufonjeć; a tak
dalšo, jako tajke wawšnje i temu šlubi, swjate pšchednjety, ńo
chješch swoje šmyšćenje pšcheworic a dźakny być, tak ńu ńo
w šrudobje rošħudzil a tak ńu po wumožanju se wšćeje czežnošće
pal pšchšćěš jašo šabyl, i šćužićimi rječajami, kotryž rěčamy
pšchšćužnošć, šachowac, dha je tajke dopomnianje ja wišće
cžakš wulzy hojaze. Někotři wišćal ńu tak wofkočiwu, ńo wišće
šlubjenja šćamaju, ńo njeħychu ńo wšchewěřkam wrota wotewřile.
Hdyž dyrbinu tež tch swawic, kotriž bješ wišćeho rošħđela a
wuměnenja šlubja, dha mamy ńo tola na drugej štronje ħladac,
ńo njeħychny jim podobni byli, hdyž wišće šlubu šćamaju. Šo
by šlub prawy a šćmany byl, dha dyrbi ńo jeho šamjeń Bohu
špodobac; dale njeħměšć nicžo šlubic, ħħiba tajke, i chtož ma
Bóh šam ja dobre a ħđone, a šćončnje, i chtož je nam šam do
rukow dal. Tak njeħacze Šakub tu nicžo druge, ħħiba ńo by
chyl swoju dźakownošć wopofašac; dale šlubi wón jenož, ńo
chje Bohu prawu šlubu wopofašac, a dale njeħlubi wón wjaz,
ħħiba to, i chtož je Bóh jemu špofěžil, dźeħatt swojeho kubla ja
swjaty wopor.

Šakub je drje ńebi na to myšćil, ńo by na tutym měšće
Knješćej swojemu Bohu křtu swjatinizu postajil, ħotowy šćeml,
i postajenym rjadom ja Bože šlubby. Tola tajke šćadowac,
njeje jeho, ale Bože prawo. Bóh je pšdžišćo pšchš Wóšćaka
swjatinizu dal postajic a je šam wišće šćonje wufalaš, kotrež ńo
na Bohu šlubu pocřahuja. Měšno pal, hđež měšće ńo
šamjeń Bohu dom šćajic, bēšće wón hižo na 22. stawje wo-
šnamjenil. Duž dha tež widžimy (35, 7), ńo i šćamjenja jenož
wotac nastanje, a to je ńo po wošebite šćni Bohu je šćalo.

Štara ludy w narašćich krajach šćamjowachu wopomnjēšće
šćamjenje do šćowic domow, do wotšarjow atđ.

Picžba dźeħacž šćončji šćakšaze ličby; tak ma wona došć-
njenje wošnamjenic. Došćal nimale wišće šastarišće ludy wot
wišćch šćowic kublow dźeħatt dawachu, a to jara ħuřto jako
šćatocžny dawł, dha chyšću woni i tym wošnamjenic, ńo je
wišće kublo šćowistwo Bože, a pšchš to, ńo ńo i temu pšchš
tutón dawł wšćamowachu, chyšću wišće druge kublo a wšću žiwnošć
poħwjećic.

Šo by Šakub ħdy dźeħatt dawal wot wišćeho, i chtož měšće,

wo tym nječitatamy nihdže. Wón njemějesche ani mječnikow, ani porjadne Bože služby, so njemóžeje džežatf wot swojeho tubka dawacz. Wón je džežatf jnano tak naložował, kaž je so to stalo po džišcho kóžde tři lěta mjes israelskim ludom, so hočezinu, i džežatfow pichihotowanu, hwjećzachu a na nju picheproščachu lewitow, zusbničow, šyroty a wudowy, so bychu tak wopornu hočezinu hwjećzili.

(Potraczowanje.)

Schto hym psched 30 lětami w franzowstej wójnje nashonil.

Episkal August Wiczas, tublet w Żornohyfach.

(Potraczowanje.)

Na dnju 2. měrza čzinjachmy wulke pschihoty, so do Parisa poczehnjemy. Brón, póline kótki a dražta bu po móžnosći wurjedžena. Nětotryštuli, fiž ho mječazy dotho wjazy čzičje wumyl a sežešal njebe, so i tutej škadnosću wurjedzi. Chzychny so tola po móžnosći rjani Parizkim holeczatam pokajacz. Džeń 3. měrza bu sa nutš čzehnjemy postajemy. Ale hižo wječor 2. měrza pschindže pichifasuja, so i teho niečo njebudže. To pať mjes wojačami žalofnu roshorjenušč a nješpofojnosč nacžini. Wjele i nich je so i hnešom a i njemdrošču wopito.

5. měrza čzehnjemy žyła kompanija do wšy le Bourget. Wješ pať běšche tak roshelana, kožuž hiččeže žanu widžal nješhym. Běšche hóršcha hač St. Privat. Žana thěža wjazy njeběče, fiž by f wobhydlenju křmana była. Wo tutu wješ běchu so franzowjo a pruiša garda dwaj dnjej bil. Našč hejman našč teho bla tam wjedžesche, so bychmy widželi, tak žurwje šu tam wojowali.

Wot 3. měrza čzinjachy so wulke pschihoty ja parady psched thěžorom Wilhelmom. Tuta parada mječesche so 7. měrza. Dyrbjachmy so hylnje hwuczowacz a parady marsč sašo wutaycz. Na parady so psches 100,000 muži wobdželi. Šym so tu najbóle džiwal na wulkej hyle wšyčich offižerow a generalow wšyčech družimow, fiž běchu wokolo thěžora jtromadženi. Widžach generala Moltku a wječcha Bismarka a žyly wulki generalštab. Kóždy běšche w swojej najrješchej psche. Šnano nježu, hdyž praju, so běšche tam na tyšaz generalow. A te křižje, kotrež mējachy na žebi wšajaj, móhl po woščach mječič. Sa žyly próžu a napjatosč dostachmy potom po mužu pol hrimny hwjedžeskeje mšdy. Njano w šešezich běchmy wotežahnyli a wječor w šedmich pschindžechmy domoj. To běšche našč poščedni šuff psched Parisom.

Našč hólzy i wójny jedu.

Bórny čzinjachmy pschihoty, so bychmy i najcheho sorta wotežahnyli. Poščedni wječor a njmale žyly nóz běšche na našchej twjerdžinje wulke wobhwětenje (illuminažija) a křazy wobnjostroj. Našety wšyčkich barbow lětachy do powětra. Žallowy čzah čzehnjese po našypach w doščim rymu. Wšyčito to běšche so wot bramorskeje artillerije derje pschihotowalo a šjadowalo, fiž mječesche tam i nami hospodu.

Na dnju 11. měrza popoščnu w šyoch wotežeschemy a čzinjachmy přenje kročele f domińje hač do městacžta Orely, hdyž wječor 1/2 10 hodžiu dónđžechmy. Hdyž hospodowne biletu dostawachmy, pchifasa so nam, so so žadny bješ brónjow lehnycz nješmē, dokelž w tutej krajnje wulka njewščeželnošč pscheczivo nlezam tužeji. W tutej krajnje je tež najwjazy frantireurow bylo. Frantireurowo běchu wobronjeni burja a dželacžerjo, fiž i wulkej sařaklošču pscheczivo nam šradžu wojowachu. Po wójnskim jačonu pať šwedža jenož wjazy wojowacz. Šchtož hewak brónje noby a so popadnje, teho se hmyerczu křastaja. Zať šu pscheczivo tamnym frantireurom i wulkej krentošču postuwowali a wšyčkich sařatych jatšeli. Kať roshorjene tudy šamo žónške pscheczivo nam běchu, hym šam derje nashonil. 13. měrza čzehnjemy hač do wšy Wimeš. Tu běšche wulka twornja (fabrika). Wješ ležesche w dole a běšche i šyoch stron i lěšom wobdata. Hdyž běchmy do hospodow pschisli, dostachmy porucznošč, so dyrbitny 24 muži do šušodneje wšy i našchej wojowej kolonije po žyrbu hič. Wjes běšche něhdže ičtworež hodžiu falena. Kóždy muž dyrbjesche dwaj póline kótkaj hodu wšacz. Dostach do swojeho kótki mjažo. Tam trjedich njemadžizy dobreho pscheczela i přjedawščich lět, fiž pola artillerije křuzesche. Š nim so sa žyly čzah wójny widžaloj njeběchmoj. Šwječelichmoj so jedny na druhim a hdyž mējach swojej kótki najpelnjena, džechmoj rucže do najbližeschej korežmy a šupichmoj žebi bleschu

wina. Wješ tym pať běchu moji towaršchojo woteščli. Duž dyrbjach ja nimi křwatač. Pucž čzehnjese so we wulkin kole hač do našchej wšy. Džech teho bla po ščežezny, fiž bliže wjedžesche, a pichindžech f poščednjeji křeži tuteje wšy. Ščežeska po dothošči nimo tuteje křeže wjedžesche. Pšchi křeznych durjach šešesche mloda šawalita žónška. Hdyž f njej dónđžech, šapocža tuta žalofnje na mje wolacz a ščežebotacz. Wostach pschi njej stejo a na nju hladach, tak wona na mnje wrješfota. Šchto mi powjedajche, to njewēm, dokelž žaneho šlowežka njerosymich. So pať mje njekhwalesche, to na njej widžach. Duž jej prajach: „Ne comprends pas, mademoiselle!“ (Njerosymju wam, knježna!) a džech dale. Ščežeska wjedžesche psches šabrodu, fiž mječesche drjewjany plót. Žónška džesche předy mje a šupi so mi psched dutežkami napscheczjo, šrabny pódla ležazy niž žyly mały kolik a pocža so na mnje i nim šabanječ. Drosčesche mi, so mje dyri, jeli dale kroczu. Ščežebotajche, hač tak šlěny wokolo mje lětachy; ja pať tola njemējach křwile, so i tutej žónšku dotho wurječowacz, dokelž dyrbjach tež je swojini towaršchemi domoj byč. Duž křymych jej i ruku, so dyrbi přecz hič. Wona pať njewšchestupi. Duž najpředy njemjedžach, šchto čžinič, hač mam wrěčo hič po pucžu wokolo, ale potom pschindu špchepoščje domoj. Po ščežezny pať mi žona njedasche. Duž wobšamknych, křotki prožej čžinič. Wšchaf běchmy tola žyly franzowise wójško pschewinyli a tudy dyrbjal psched jenej žónšku žočacz? To by bylo! Duž položich swojej kótki na šemju. Potom šrabnych žonu a ju je wšej mozu wo šemju šchmōnych, so tal šakrežo, a jeje kolik žyly křuch wot njeje wotlečža. Ta žónška je šerbšku pjačž jačžula. Njepřaji žaneho šlowežka wjazy. Potom pať šrabnych swojej kótki a křwatač dale, dokelž běch žyly bješ brónje. Š thěže mōžesche jej tež ložy wjazy ludži na pomoz pchincž. Šady šabrodi běšche šudženi a tu ho wobladnych, šchto žona čžini. Ta pať běšche so šašo horje šdrapala a hladasche, hdyž hym. — Šsym potom rymu šmuhu psches wulke šuki domoj šchol. Našdala f wječoru šupachu tošte čžorne wrěčeje na nječu horje a so hylnje křimacz pocža. Hdyž f mojim towarščam pschischediži powjedach, šchto běšche mje podeščko, so mi tuezji šmējachy.

Čzehnjemy najpředy dale hač do twjerdžiny Šoišons, hdyž mējachmy 11 njedžel wostacz. Něotre njedžele hospodowach i tjomu towarščemi pola jeneho ščotnika. Dostachmy wšchēdnje dwē bleski wina f wobjedu a i jebžu běchmy jara špofojom. Š žyła běšche to jara rošomny a pscheczelnj muž, fiž by so rad i nami roščezowal. Tola to ho hubjenje čžinjese, dokelž žebi niečo njerosymjachmy. Poščdžišcho bydlachmy w šafarmach, kotrež běchu wjele pod šlěnjom i granatami čžerpile. Šafarmy běchu wot franzowščich wojačow žalofnje šanjerdžene. Bydlachmy tudy šašo mjes ludžimi, a štežesche so mi tu škadnosč, jich žiwjenje, waščnje a módu šejnacž. Tež w tutej twjerdžinje knježesche šašo šary porjad kaž do wójny.

Dwójzy ja tydženi běchu na tořhoščezu wiki. Na wikach šupichmy žebi husto šwoju potrebu. Wutru pschedawaze žony hēdžachy na kawčach; mējachy tu tež jara rjany a dobru butru, fiž běšche rjenje do čžerstnych winowych kōpienow šawalena. Najbóle špodžiwne běšche nam na tutych wikach wikowanje se žabžazymi plezami. Žony pschiwjeschju wulke korbje se žiwym žabami šobu. Na tořhoščezu je potom rěšachu. Š wulkimu nožžami wbohu žabu přeli pscherešnyčchu, přenju položju čžihnyčchu do korba, hdyž so hičesche dotho hibašche, jādnye pleza pať na křeski tyčachu abo na šchtryczki powšchachu a pschedawachu. Tež wjele kaniklow a jeji běšche tu na wikach.

(Potraczowanje.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

— W džele Rosbōrkškeho wotřeža dyrbi so w bližichim čžaju mišioniste pucžowanje wotdžeržecz. Mišionaraj i polodnišesche Afriki budžetaj w jenotliwych wošadach Bože služby i mišioniskimi předowanjemi hwjećzicz, a je ho wobšamklo, so dyrba so, kaž so tež šluchja, w šerbškich wošadach n. pšch. w Šlětnjanškej, Šrejbjanškej, Ššlepijanškej do tuteje Božeje služby ja šerbškich wošadnych šerbške předowanje šapoložicz.

— Protyla „Pšchēdženaf“ je šašo wuščła. Wona je dostacz pola knješa Ššmolerja w Budyščinje kaž tež w pschedawarščach

